

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul patruzeci și patru

Jeff Pippenger

2026-02-10

Numărul patruzeci și patru

În 1844, doctrina Sabatului zilei a șaptea a fost desigilată și apoi i-a fost subliniată Sorei White atunci când a privit în chivotul legământului. Ea a consemnat, de asemenea, că, în zilele de pe urmă, doctrina întrupării are același accent ceresc. Sabatul zilei a șaptea reprezintă lumina specială din chivot atunci când Ziua Ispășirii antitipică a început, iar Sabatul anului al șaptelea reprezintă lumina specială din chivot atunci când Ziua Ispășirii antitipică își atinge încheierea.

Doctrina întrupării este prefigurată în ultima adunare sfântă din Leviticul 23; aceasta este omega față de Sabatul zilei a șaptea, care este prima adunare sfântă la începutul Leviticului 23. Acel prim Sabat reprezintă puterea creatoare a lui Dumnezeu, iar ultimul Sabat reprezintă puterea Sa re-creatoare. Acel prim Sabat este reprezentat de numărul "23", iar ultimul de numărul "252".

Acele două simboluri sunt bornele care încadrează Leviticul douăzeci și trei și sunt, de asemenea, bornele istoriei millerite. 1798 a fost împlinirea celor 2.520 de ani împotriva regatului de nord al lui Israel, iar cei 2.300 de ani s-au împlinit la 22 octombrie 1844. Când Sora White a fost condusă în sanctuar și a contemplat Cele Zece Porunci, ea tipifica poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, care Îl urmează pe Hristos în Sfânta Sfintelor, în timp ce El Își încheie lucrarea de ispășire. Testul templului este testul de a-L urma pe Miel oriunde ar merge El.

Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femei; căci sunt feciorelnici. Aceștia sunt cei care urmează Mielului oriunde merge El. Aceștia au fost răscumparați dintre oameni, fiind pârga pentru Dumnezeu și pentru Miel. Apocalipsa 14:4.

Sora White, în calitate de profet, îi ilustra pe credincioșii de la început care au intrat prin credință în Sfânta Sfintelor și, făcând astfel, oferea un exemplu al credincioșilor de la sfârșit care intră prin credință în Sfânta Sfintelor și apoi privesc în chivot. Ceea ce văd acolo, luminat, este doctrina întrupării, desăvârșirea at-one-ment-ului. Ei văd cei doi heruvimi acoperitori reprezentând cei doi Sabate ai creației și ai re-creației. Ei văd 252 pe o parte a chivotului și 23 pe cealaltă și recunosc că, în acord cu creația și re-creația, 23 reprezintă căsătoria Divinității cu omenirea, iar 252 îl văd ca simbol al transformării unui om într-un om unit cu Divinitatea.

Scaunul îndurării nu trebuia să fie îndepărtat; așadar, faptul că Sora White a privit în interior a fost o descoperire specială, iar, în sens profetic, ilustrația privește mai mult zilele de pe urmă decât zilele în care ea a trăit. Privind, suntem schimbați. Testul templului constă în faptul că Hristos Își conduce poporul Său feciorelnic în templul Său, pas cu pas. Adevărurile profetice reprezintă pașii de-a lungul căii care este luminată de mesajul Strigătului de la miezul nopții.

Templul millerit de patruzeci și șase de ani este un pas.

Templul omenesc al „23”, (bărbat și femeie, El i-a creat) este un pas.

Ridicarea de către Hristos a templului Său în trei zile este un pas.

Vistieria este templul lui Maleahi.

Neemia a curățit camera de profanarea lui Tobia.

Acel templu a fost locul în care marele preot Hilchia a descoperit scrierile lui Moise în timpul trezirii din vremea regelui Iosia.

Templul pe care Neemia l-a curățit de pângărire este același templu pe care Hristos l-a curățit de două ori de „pângărirea sacrilegă”, după cum afirmă Sora White.

Sicriul visului lui Miller era o treaptă.

Odată ce Hristos i-a condus pe credincioșii Săi în Locul Preasfânt, El îi conduce, după cum este reprezentat de Sora White, la chivot, ridică capacul ispășirii și le îngăduie să privească înăuntru. Când privesc înăuntru, ei văd că atât doctrina întrupării, cât și Sabatul zilei a șaptea sunt învăluite de o aureolă blândă. Rând după rând, cei care recunosc doctrinele care sunt „învăluite de o strălucire blândă” se alătură Sorei White, intrând prin credință în Locul Preasfânt și privind în chivot.

Profeții din vechime au vorbit mai precis despre zilele din urmă decât despre zilele în care au trăit. Când acei profeți din vechime devin ei înșiși parte a mărturiei, ei reprezintă poporul lui Dumnezeu din zilele din urmă, iar poporul lui Dumnezeu din zilele din urmă este alcătuit din cei o sută patruzeci și patru de mii. Sora White este, poate, cel mai important profet din vechime, căci toate ilustrațiile ei reprezintă istoria alfa a istoriei omega a celor o sută patruzeci și patru de mii. Toți profeții ilustrează rămășița, dar Sora White reprezintă, de asemenea, o istorie de început care se împlinește în istoria de încheiere, ad litteram.

În istoria fundamentală Alfa, Sora White, într-o viziune, este dusă în Locul Preasfânt al sanctuarului ceresc. Ajunsă acolo, capacul ispășirii de pe chivotul legământului, un capac care nu trebuia să fie îndepărtat, a fost ridicat, pentru ca Sora White să poată privi înăuntru, unde a văzut Cele Zece Porunci.

În Sfânta Sfintelor am văzut un chivot; pe partea de sus și pe laturile lui era aurul cel mai curat. La fiecare capăt al chivotului era un heruvim minunat, cu aripile întinse deasupra lui. Fețele lor erau întoarse una către cealaltă și priveau în jos. Între îngeri era o cădelniță de aur. Deasupra chivotului, acolo unde stăteau îngerii, era o slavă de o strălucire nespūsă, care apărea ca un tron unde locuia Dumnezeu. Isus stătea lângă chivot; și, pe măsură ce rugăciunile sfinților se înălțau la El, tămâia din cădelniță fugea, iar El înălța rugăciunile lor, împreună cu fumul tămâiei, către Tatăl Său. În chivot era vasul de aur cu mană, toiagul lui Aaron care înmugurise și tablele de piatră care se închideau ca o carte. Isus le-a deschis și am văzut Cele Zece Porunci scrise pe ele cu degetul lui Dumnezeu. Pe o tablă erau patru, iar pe cealaltă șase. Cele patru de pe prima tablă străluceau mai puternic decât celelalte șase. Dar a patra, porunca Sabatului, strălucea peste toate; căci Sabatul a fost pus deoparte ca să fie păzit spre cinstirea Numelui sfânt al lui

Dumnezeu. Sabatul sfânt arăta glorios - un halou de slavă îl înconjură. Am văzut că porunca Sabatului nu a fost ținută pe cruce. Dacă ar fi fost, ar fi fost și celelalte nouă porunci; și am avea libertatea de a le încălca pe toate, la fel ca și pe a patra. Am văzut că Dumnezeu nu a schimbat Sabatul, căci El nu Se schimbă niciodată. Dar papa l-a schimbat de la a șaptea la prima zi a săptămânii; căci el avea să schimbe vremurile și legea. Scrieri timpurii, 32.

Doctrina Sabatului zilei a șaptea a fost doctrina alfa a istoriei fundamentale a mișcării millerite, care a început ca mișcarea millerită filadelfiană, apoi, în 1856, s-a transformat în mișcarea millerită laodiceană, iar în 1863, în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană. Sora White identifică, de asemenea, doctrina omega în istoria zilelor de pe urmă, când mișcarea laodiceană a celor o sută patruzeci și patru de mii se transformă în mișcarea filadelfiană a celor o sută patruzeci și patru de mii. Luminile alfa și omega sunt reprezentate de doctrina Sabatului zilei a șaptea și de doctrina întrupării.

Cei care au părtășie cu Dumnezeu umblă în lumina Soarelui Neprihănit. Ei nu Îl dezonorează pe Răscumpărătorul lor stricându-și calea înaintea lui Dumnezeu. Lumina cerească strălucește peste ei. Pe măsură ce se apropie de încheierea istoriei acestui pământ, cunoștința lor despre Hristos și despre profețiile privitoare la El sporește mult. Au o valoare infinită în ochii lui Dumnezeu; căci sunt în unire cu Fiul Său. Pentru ei, Cuvântul lui Dumnezeu este de o frumusețe și o încântare neasemuite. Îi recunosc importanța. Adevărul li se descoperă. Doctrina întrupării este învăluită într-o blândă strălucire. Văd că Scriptura este cheia care deschide toate tainele și dezleagă toate dificultățile. Cei care nu au fost dispuși să primească lumina și să umble în lumină nu vor putea înțelege taina evlaviei, iar cei care nu au ezitat să-și ia crucea și să-L urmeze pe Isus vor vedea lumină în lumina lui Dumnezeu. The Southern Watchman, 4 aprilie 1905.

„Doctrina întrupării” este numită și „taina evlaviei”.

Și, fără îndoială, mare este taina evlaviei: Dumnezeu S-a arătat în trup, a fost îndreptățit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă. 1 Timotei 3:16.

„Taina” este ascunsă până la ultima generație, când credincioșii văd că doctrina întrupării este omega Sabatului zilei a șaptea.

Chiar taina care a fost ascunsă din veacuri și din generații, dar acum a fost descoperită sfinților Săi: căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei acestei taine între Neamuri; care este Hristos în voi, nădejdea slavei. Coloseni 1:26, 27.

Este potrivit că tocmai Coloseni 1:26 vorbește despre o „taină” care „a fost ascunsă”, dar acea taină este „făcută cunoscută” în zilele de pe urmă. Lumina profetică este făcută cunoscută atunci când profeția este despecetluită, așa cum este reprezentat în Daniel doisprezece, unde, la sfârșitul celor 1.260 de zile, la vremea sfârșitului, o profeție este despecetluită. Profeția care a fost ascunsă de-a lungul generațiilor este despecetluită, iar profeția este adevărul care, atunci când este despecetluit, este „slava” care este făcută cunoscută Neamurilor la legea duminicală. Acea taină este Hristos în voi, nădejdea slavei, care se împlinește în zilele sunării trâmbiței a șaptea.

Dar în zilele când se va auzi glasul îngerului al șaptelea, când va începe să sune din trâmbiță, taina lui Dumnezeu se va sfârși, după cum a vestit El robilor Săi, prorocilor. Apocalipsa 10:7.

Se cuvine ca glasul celui de-al șaptelea înger să fi început să răsună în ziua a zecea a lunii a șaptea, așa cum este înfățișat în Apocalipsa 10:7. Cel de-al șaptelea înger este, de asemenea, înfățișat drept al treilea vai, iar primele două vaiuri au fost Islamul, oferind astfel doi martori că al treilea vai este Islamul. Taina lui Dumnezeu se încheie atunci când răsună trâmbița Islamului.

În istoria trâmbiței a șaptea se află doctrina întrupării, care este taina lui Hristos în voi, sau îmbinarea Dumnezeirii cu umanitatea, așa cum a fost reprezentată de Hristos când Și-a luat asupra Sa trup omenesc; candidații pentru a fi numărați între cei o sută patruzeci și patru de mii vor fi puși la probă pentru a se vedea dacă au untelemnul și credința necesare pentru a intra în Locul Preasfânt. Dacă ezită, va cădea întunericul peste ei; iar dacă urmează Mielul oriunde merge El, vor fi călăuziți să privească în chivot. În chivot vor găsi doctrinele Sabatului zilei a șaptea și doctrina întrupării.

Oricât de semnificative ar fi aceste două doctrine, accentul meu nu cade pe luminile alfa și omega, ci pe faptul că profetesa a ilustrat cum poporul lui Dumnezeu intră în sanctuarul ceresc și privește în chivotul legământului. Trebuie să existe un moment, în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, în zilele de pe urmă, când cei o sută patruzeci și patru de mii sunt duși în Sfânta Sfintelor pentru a contempla chivotul deschis.

Dacă aveți credința că profeții ilustrează poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, precum și credința că sora White a fost la fel de inspirată, în orice privință, ca oricare alt profet din Biblie, atunci aplicarea pe care tocmai am expus-o trebuie acceptată ca adevărată. Cei o sută patruzeci și patru de mii trebuie să-L urmeze pe Hristos, prin credință, în Sfânta Sfintelor, așa cum spune sora White că au făcut credincioșii la 22 octombrie 1844. Atunci s-au vădit două clase: cei care au refuzat să intre prin credință și cei care au intrat.

Mi-a fost îndreptată atenția înapoi spre proclamarea primei veniri a lui Hristos. Ioan a fost trimis în duhul și puterea lui Ilie, ca să pregătească calea lui Isus. Cei ce au respins mărturia lui Ioan nu au avut niciun folos din învățăturile lui Isus. Împotrivirea lor față de mesajul care prevestea venirea Lui i-a așezat într-o poziție în care nu puteau primi lesne cele mai puternice dovezi că El era Mesia. Satana i-a îndemnat pe cei ce respinseseră mesajul lui Ioan să meargă și mai departe, să-L respingă și să-L răstignească pe Hristos. Prin aceasta s-au așezat într-o situație în care nu puteau primi binecuvântarea din ziua Cincizecimii, care i-ar fi învățat calea spre sanctuarul ceresc. Sfășierea perdelei templului a arătat că jertfele și rânduielile iudaice nu vor mai fi primite. Marea Jertfă fusese adusă și fusese primită, iar Duhul Sfânt, care S-a pogorât în ziua Cincizecimii, a îndreptat mințile ucenicilor de la sanctuarul pământesc la cel ceresc, unde Isus intrase prin însuși sângele Său, ca să reverse asupra ucenicilor Săi beneficiile ispășirii Sale. Dar iudeii au fost lăsați în întuneric deplin. Au pierdut toată lumina pe care ar fi putut-o avea cu privire la planul mântuirii și au continuat să se încreadă în jertfele și ofrandele lor zadarnice. Sanctuarul ceresc luase locul celui pământesc, totuși ei nu aveau cunoștință de această schimbare. De aceea nu puteau beneficia de mijlocirea lui Hristos în Locul Sfânt.

Mulți privesc cu groază la purtarea iudeilor în respingerea și răstignirea lui Hristos; și, pe măsură ce citesc istoria rușinoasei Lui batjocoriri, cred că Îl iubesc și că nu s-ar fi lepădat de El ca Petru și nu L-ar fi răstignit ca iudeii. Dar Dumnezeu, care citește inimile tuturor, a pus la probă acea dragoste pentru Isus pe care mărturiseau că o simt. Întregul cer a urmărit cu cel mai profund interes primirea soliei primului înger. Însă mulți care mărturiseau că Îl iubesc pe Isus și care vărsau lacrimi citind istoria crucii, au luat în derâdere vestea bună a venirii Sale. În loc să primească solia cu bucurie, au declarat-o o amăgire. I-au urât pe cei care iubeau arătarea Sa și i-au exclus din biserici. Cei care au respins prima solie nu au putut primi vreun folos din a doua; și nici nu le-a fost de vreun folos strigătul de la miezul nopții, care trebuia să-i pregătească să intre împreună cu Isus, prin credință, în Sfânta Sfintelor a sanctuarului ceresc. Iar prin respingerea celor două solii anterioare, și-au întunecat în așa măsură înțelegerea, încât nu văd nicio lumină în a treia solie îngerească, care arată calea spre Sfânta Sfintelor. Am văzut că, așa cum iudeii L-au răstignit pe Isus, tot astfel bisericile nominale au răstignit aceste solii și, prin urmare, nu au cunoaștere cu privire la calea spre Sfânta Sfintelor și nu pot fi beneficiari ai mijlocirii lui Isus acolo. La fel ca iudeii, care aduceau jertfele lor zadarnice, ei înalță rugăciunile lor zadarnice către încăperea pe care Isus a părăsit-o; iar Satana, mulțumit de înșelăciune, îmbracă o înfățișare religioasă și îndreaptă mințile acestor creștini cu numele spre sine, lucrând cu puterea lui, cu semnele și minunile lui mincinoase, ca să-i prindă în cursa lui. Scrieri timpurii, 259-261.

Sora White identifică procesul progresiv de testare din istoria lui Ioan Botezătorul și a lui Hristos, care s-a încheiat prin cufundarea evreilor într-un întuneric deplin, pentru a ilustra aceeași istorie în vremea milleriților, care este istoria alfa a sorei White, profețița antică a zilelor de pe urmă. Proba de viață și de moarte de la început privea intrarea în Locul Preasfânt sau refuzul de a face aceasta. Refuzul de a face aceasta a produs același întuneric asupra răzvrătiților din istoria millerită care venise asupra evreilor răzvrățiți în istoria lui Hristos.

Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul aceluși lucru; așadar, când Sora White a fost luată în Sfânta Sfintelor și a privit chivotul deschis, în legătură cu încercarea din 22 octombrie 1844, aceasta indică faptul că cei o sută patruzeci și patru de mii vor fi puși la încercare dacă vor urma Mielul în Sfânta Sfintelor sau vor intra într-un întuneric veșnic desăvârșit. Acest fapt se întemeiază pe o credință care înțelege că profeții din vechime ilustrează poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă atunci când ei înșiși devin parte a mărturiei consemnate. Sora White ilustrează ambele clase.

Pe când mă aflam în această stare de deznădejde, am avut un vis care a făcut o adâncă impresie asupra minții mele. Am visat că vedeam un templu, către care mulți oameni afluiuau. Numai cei care își găseau adăpost în acel templu aveau să fie mântuiți la închiderea timpului. Toți cei care rămâneau afară aveau să fie pierduți pentru totdeauna. Mulțimile de afară, care umblau fiecare pe căile lor, îi batjocoreau și îi luau în derâdere pe cei care intrau în templu și le spuneau că acest plan de ocrotire era o înșelăciune vicleană, că, de fapt, nu exista nicidecum vreun pericol de evitat. Ba chiar au pus mâna pe unii, pentru a-i împiedica să se grăbească să pătrundă înăuntrul zidurilor.

Temându-mă de ridicol, am socotit mai bine să aștept până când mulțimea se va risipi sau până când voi putea intra neobservat de ei. Dar numărul lor sporea în loc să scadă și, temându-mă să nu fie prea târziu, am părăsit în grabă casa și mi-am croit drum prin mulțime. În neliniștea mea de a ajunge la templu, nu am luat seama la mulțimea care mă înconjura și nici nu mi-a păsat de ea. Intrând în clădire, am văzut că vastul templu era susținut de un singur stâlp imens, și de acesta era legat un miel tot sfâșiat și sângerând. Noi, cei de față, păream să știm că acest miel fusese sfâșiat și zdrobit din pricina noastră. Toți cei care intrau în templu trebuiau să vină înaintea lui și să-și mărturisească păcatele.

Chiar înaintea Mielului se aflau scaune înălțate, pe care ședea o ceată care părea foarte fericită. Lumina cerului părea să le strălucească pe chipurile lor, iar ei Îl laudau pe Dumnezeu și intonau cântări de mulțumire pline de bucurie, care semănau cu muzica îngerilor. Aceștia erau cei care veniseră înaintea Mielului, își mărturisiseră păcatele, primiseră iertare și acum se aflau în așteptare bucuroasă a unui eveniment fericit.

Chiar și după ce intrasem în clădire, m-a cuprins o teamă și un simțământ de rușine că trebuie să mă smeresc înaintea acestor oameni. Dar mă simțeam constrâns să înaintez și înaintam încet, ocolind stâlpul, ca să stau față în față cu Mielul, când a sunat o trâmbiță, templul s-a cutremurat, strigăte de biruință s-au înălțat din mijlocul sfinților adunați, o strălucire înfricoșătoare a luminat clădirea, apoi totul s-a așternut într-o întunecime cumplită. Oamenii fericiți dispăruseră odată cu strălucirea, iar eu am rămas singur în oroarea tăcută a nopții. M-am trezit într-o agonie a minții și cu greu m-am putut convinge că visasem. Mi se părea că osânda mea era pecetluită, că Duhul Domnului mă părăsise și nu Se va mai întoarce niciodată.

La scurtă vreme după aceasta am avut un alt vis. Mi se părea că ședeam cufundat într-o deznădejde cumplită, cu fața în palme, cugetând astfel: Dacă Isus ar fi pe pământ, m-aș duce la El, m-aș arunca la picioarele Lui și I-aș spune toate suferințele mele. El nu Și-ar întoarce fața de la mine, S-ar îndura de mine, iar eu L-aș iubi și L-aș sluji întotdeauna. Chiar atunci ușa s-a deschis și a intrat o persoană cu chip și înfățișare frumoase. S-a uitat la mine cu milă și a spus: 'Dorești să-L vezi pe Isus? El este aici și Îl poți vedea dacă dorești. Ia tot ceea ce ai și urmează-mă.'

Am auzit aceasta cu bucurie negrăită și, cu bucurie, mi-am strâns laolaltă toate micile mele bunuri, fiecare mărunțiș prețuit, și mi-am urmat călăuza. El m-a condus la o scară abruptă, aparent șubredă. Când am început să urc treptele, m-a avertizat să-mi țin privirea ațintită în sus, ca nu cumva să amețesc și să cad. Mulți alții care parcurgeau urcușul abrupt au căzut înainte de a ajunge sus.

În sfârșit am ajuns la ultima treaptă și ne-am oprit în fața unei uși. Aici, călăuza mea mi-a spus să las toate lucrurile pe care le adusesem cu mine. Le-am așezat cu bucurie; apoi el a deschis ușa și m-a poftit să intru. Într-o clipă m-am aflat înaintea lui Isus. Chipul acela frumos nu putea fi confundat. Acea expresie de bunăvoință și maiestate nu putea aparține nimănui altcuiva. De îndată ce privirea Lui s-a oprit asupra mea, am știut că El cunoștea fiecare împrejurare a vieții mele și toate gândurile și simțămintele mele lăuntrice.

Am încercat să mă feresc de privirea Lui, simțindu-mă incapabil să îndur ochii Lui cercetători, dar El S-a apropiat cu un zâmbet și, punându-Și mâna pe capul meu, a spus: «Nu te teme.» Glasul Său dulce mi-a umplut inima de o fericire pe care nu o mai cunoscuse până atunci. Eram prea fericit ca să pot rosti un cuvânt, dar, copleșit de emoție, m-am prostrat la picioarele Lui. În timp ce zăceam neputincios acolo, scene de frumusețe și slavă mi-au trecut înainte și mi s-a părut că am ajuns la ocrotirea și pacea cerului. În cele din urmă mi-au revenit puterile și m-am ridicat. Ochii iubitori ai lui Isus erau încă asupra mea, iar zâmbetul Său mi-a umplut sufletul de bucurie. Prezența Lui m-a umplut de o sfântă venerație și de o iubire negrăită.

Atunci călăuza mea a deschis ușa și am ieșit amândoi. El mi-a poruncit să iau din nou toate lucrurile pe care le lăsasem afară. După ce am făcut aceasta, mi-a înmănat un șnur verde, strâns încolăcit. M-a îndrumat să-l așez lângă inima mea, iar când voi dori să-L văd pe Isus, să-l scot din sân și să-l întind până la capăt. M-a avertizat să nu-l las încolăcit pentru vreo perioadă de timp, ca nu cumva să se înnoade și să devină greu de îndreptat. Am așezat șnurul lângă inima mea și am coborât cu bucurie pe scările înguste, laudându-L pe Domnul și spunând tuturor celor pe care îi întâlneam unde Îl puteau găsi pe Isus. Acest vis mi-a dat nădejde. Șnurul verde reprezenta în mintea mea credința, iar frumusețea și simplitatea încrederii în Dumnezeu au început să se ivească în sufletul meu. Mărturii, volumul 1, 27-29.

De la încheierea adunării de tabără de la Exeter, la 17 august, până la 22 octombrie 1844, s-au scurs șaiszeci și șase de zile. Acele șaiszeci și șase de zile reprezintă perioada proclamării Strigătului de la miezul nopții, iar în contextul parabolei celor zece fecioare, cei care atunci au proclamat solia îi reprezintă pe cei ce aveau untdelemn, iar cei care atunci nu au proclamat solia nu aveau untdelemn.

În pildă, căsătoria a avut loc la începutul timpului de întârziere. Căsătoria legală a avut loc, iar apoi toți au mers acasă și au așteptat până când tatăl mirelui hotăra dacă era îngăduit să se consume căsătoria. Infidelitatea dintre prima căsătorie și a doua ceremonie, la miezul nopții, era considerată adulter. Timpul de întârziere se întemeia pe faptul că tatăl mirelui aștepta să vadă ce se întâmpla cu mireasa pe parcursul unei perioade de timp. Era ea însărcinată?

Când tatăl hotăra că toate erau în bună rânduială, începea procesiunea de la miezul nopții, iar aceasta se pornea noaptea pentru a evita arșița apăsătoare a zilei în Palestina. Din acest motiv, însoțitoarele miresei, fecioarele din parabolă, trebuiau să aibă fiecare propria candelă și o rezervă de untdelemn, stând în așteptarea strigării de la miezul nopții, care anunța că procesiunea către nuntă era în curs, căci urma să aibă loc noaptea. La Exeter a sosit strigarea de la miezul nopții și fie aveai suficient untdelemn pregătit pentru procesiune, fie nu aveai.

Când au părăsit Exeter cu solia, ei ilustrau un popor pecetluit. Unii aveau suficient untdelemn pentru a intra la nuntă la 22 octombrie 1844, iar alții nu. Acele șaiszeci și șase de zile reprezintă o perioadă de timp în care poporul lui Dumnezeu este pecetluit până la ușa închisă a legii duminicale. Dacă aveau cantitatea cuvenită de untdelemn, intrau prin credință în Locul Preasfânt. Sora White a ilustrat intrarea poporului lui Dumnezeu în Locul Preasfânt în zilele de pe urmă, iar în istoria ei alfa, intrarea prin credință în Locul Preasfânt a constituit o probă de viață și de moarte. În zilele de pe urmă, cei o sută patruzeci și patru de mii vor fi testați dacă vor intra prin credință în Locul

Preasfânt. Este din nou o probă de viață și de moarte.

Vom continua cu acestea în articolul următor.

În curățirea templului, Isus își anunța misiunea ca Mesia și își începea lucrarea. Acel templu, ridicat ca lăcaș al Prezenței divine, fusese menit să fie o lecție vie pentru Israel și pentru lume. Din veacuri veșnice, scopul lui Dumnezeu a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul strălucitor și sfânt până la om, să fie un templu pentru locuirea Creatorului. Din pricina păcatului, omenirea a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și pângărită de rău, inima omului nu mai reflecta slava Ființei Divine. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu se împlinește scopul Cerului. Dumnezeu locuiește în omenire, iar prin harul mântuitor inima omului devine din nou templul Său. Dumnezeu a rânduit ca templul din Ierusalim să fie o mărturie neîncetată a înaltei meniri deschise fiecărui suflet. Dar iudeii nu înțeleseseră semnificația edificiului pe care îl priveau cu atâta mândrie. Nu s-au predat spre a fi temple sfinte ale Duhului Divin. Curțile templului din Ierusalim, pline de tumultul unui negoț profan, oglindeau mult prea fidel templul inimii, pângărit de prezența patimii senzuale și a gândurilor necurate.

Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii acesteia, Isus Și-a anunțat misiunea de a curăți inima de întinăciunea păcatului — de dorințele pământești, poftele egoiste, obiceiurile rele, care întinează sufletul. Maleahi 3:1-3 citat. Dorul veacurilor, 161.

Profetul spune: „Am văzut un alt înger coborând din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. Și a strigat cu mare putere, cu glas puternic, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locuință a demonilor” (Apocalipsa 18:1,2). Aceasta este aceeași solie care a fost dată de al doilea înger. Babilonul a căzut, „pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei” (Apocalipsa 14:8). Ce este acel vin? — Învățăturile ei false. Ea a dat lumii un sabbat fals în locul Sabatului din a patra poruncă și a repetat minciuna pe care Satana i-a spus-o întâi Evei în Eden — nemurirea naturală a sufletului. Multe rătăcirii înrudite ea le-a răspândit pretutindeni, „învățând ca învățături poruncile oamenilor” (Matei 15:9).

Când Isus Și-a început lucrarea publică, El a curățit Templul de profanarea sa sacrilegă. Printre ultimele acte ale lucrării Sale a fost a doua curățire a Templului. Astfel, în ultima lucrare pentru avertizarea lumii, bisericilor le sunt adresate două chemări distincte. Solia celui de-al doilea înger este: "A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei" (Apocalipsa 14:8). Iar în strigătul cel tare al soliei îngerului al treilea se aude din cer un glas, zicând: "Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei" (Apocalipsa 18:4, 5). Solii alese, cartea 2, 118.